

טיב הקהילה

ב"ד

פר' קרח
ב' תמוז תשפ"א
אבות פקוד'

זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש

הדרה"ג 7:09
מוצש"ק 8:29
ר"ת 9:03

סוף זמן קריאת שמע וחפלה

סוק"ש א' 8:10 | סוק"ת א' 9:40
סוק"ש ב' 9:03 | סוק"ת ב' 10:15

המניח לפי שיעור קיץ |

נתיח מס':
570

יו"ל ע"י קהילת שבת בית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

דע את האויב!

רושם על כמה וכמה נפשות מישראל, עד שהוצרך משה רבינו להוציא פקודה להבדילם מאהלי האנשים הרשעים האלו, ולמה ימצאו הבלים אלו חן בעיני שומעיהם, אחר שהם עצמם שתו את כוס התערלה במצרים?

וכדי ליישב את הדברים נקדים את ביאורו של מרן הבעש"ט זי"ע על מאמר הגמרא (שבת עה) 'שוחט משום מאי חייב? רב אמר משום צובע' - 'שוחט' הוא היצר הרע, ונקרא 'שוחט' כי הוא המסית את האדם לעבירה, ואח"כ עולה ומסטיץ עליו כדי לקבל רשות להרגו. והנה איתא בגמרא (סוכה גב) שלעתיד לבוא מביאו הקב"ה להיצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, ועל זה שואלת הגמרא [בשבת] 'שוחט משום מאי חייב?' - מהו חטאו של היצר הרע הנקרא 'שוחט' שבגינו יתחייב הוא עצמו שחיטה לעתיד? שהרי בזה שמסית את בני האדם לעבירה אינה סיבה מוצדקת להענישו, שהרי לכך נוצר, והקב"ה בעצמו מינה אותו לתפקיד זה? ומשיבה הגמרא 'משום צובע' - אין מענישים אותו על עצם החטאה כי אם על אופן החטאה, כי הקב"ה לא ציווה כי אם לפתות את האדם לעבירה, והיינו שיפתה את האדם 'למרוד במלכות שמים' תמורת רווח כל שהוא, אך יודע היצר שאם יהיו דבריו בהירים לא יתראה האדם לעבור על פקודת מלכו גם אם יבטיח לו כל הון דעלמא, על כן הינו מתחכם ומשבר את אזני האדם שאין שום חטא ואשמה בביצוע אותה פעולה שאודותיה הוא מדבר, ובכך מסמא הוא את עיני הבריות מלראות את האמת, וזהו 'צובע' שצובע את העבירה כדי שלא יכירו במהותה כדי שיכשלו בה, ועל זה אכן יתחייב בשחיטה, כי בזה מועיל הוא בתפקידו.

תמיהתנו על דתן ואבירם ועל הנלווים עליהם משמשת כ'עד נאמן' על מאמרו של מרן הבעל שם טוב זי"ע, רואים אנו בחוש אין ביכולתו של היצר להוכיח להאדם אין התענג כביכול במצרים בכדי שישתוקק לחזור לשם ולשם מצוה' יזעק על משה רבינו שהינו ח"ו חוטא על שהוציא את ישראל משם.

ואחר שידעו אנו עד היכן מגעת רשעותו של היצר החפץ להכשילנו עלינו להרגיל את עצמינו שלא למהר למלא אחר רצוננו כל עוד שאין אנו בטוחים שזהו רצון השלי"ת, כי מאחר שיצר לבו של האדם רע מנעוריו, עליו לשפוט את מעשיו מתוך ישוב הדעת, וכל עוד שהוא להוט אחר הרצון אין ביכולתו ליישב דעתו ולהסיר נגיעותיו.

אולם לפעמים מעורר היצר להבה בלבות בני אדם עד שאינו מניח לו לאדם להטיל את רצונו בספק, וקשה על האדם להחליט שיש בדבר צד שלילי, ואז עצתו שידחה את יצרו לכל הפחות לזמן מה, כי על זה עוד יסכים לו יצרו, ואחר שיעבור זמן שהייתו יש לתלות שגם התבערה שבקרבו תתמעט, ותהיה אז ביכולתו לשקול את הדברים. והיה אם יראה שעדיין התבערה בתקפו ידחה את יצרו לעוד שעה וכן הלאה עד שיפוג רתחת הרצון. וכדאיתא בספרים הקדושים שזה הענין נרמז במאמר הכתוב (שמות יז, ט) 'צא והלחם בעמלק מחו', כי העצה להילחם עם היצר שהוא בחינת עמלק הוא ע"י שנשיב לו 'מחו', דהיינו לדחותו למחר ולאחר זמן, ובנינו לבנינו עליו להתבונן אם ראויים המעשים להיעשות אם לאו.

המעט פי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו כמדבר פי השתרר עלינו גם השתרר:
(טז, יג)

הנה כל המתבונן בדבריהם של דתן ואבירם, לא תהיה ביכולתו למצוא פתרון לתמיהתו, האין יכנו אלו הרשעים את ארץ מצרים כ'ארץ זבת חלב ודבש' הלאו אי אפשר כלל לתאר את מצבם הנורא של בני ישראל בעודם במצרים, עצם צערם מצד מעמדם כעבדים אי אפשר לתאר, כי מעמדו של עבד הנו בחינת מה כמעמדו של שור וחמור, כשם ששור בעיני בעליו אינו כי אם אמצעי לעשות בו מלאכה, כך גם העבד בעיני בעליו, אין לו שום זכות לעשות דבר לעצמו, כל כולו משועבד הוא לאדונו כשור לעול וכחמור למשא. וגם אם היתה זאת על דעתן של ישראל, כי היו מסכימים להתהפך כעבדים תמורת שוויים עדיין היה זה בסופו של דבר מציאות מצער בלתי נסבל, על אחת כמה וכמה שעשו זאת מבלי להתחשב בדעתם ומבלי לתת להם תמורה כלשהי, זאת אומרת שאפילו כבהמות לא נידמו בעיני המצריים, שהרי אילו רצה המצרי לקנות בהמה היה משלם על כך לבעליו, ולא כן עשו לישראל, אלא כבשו אותם ביד חזקה והטילו עליהם את מלאכתם כאילו היו הם בעלי חיים מן ההפקר ר"ל. וגם אחר שהחזיקו בהם לא החזיקו אותם כי אם בלחם צר ומים לחץ ורק כדי שיחזיקו מעמד, [ונסיבה זה האכילו אותם מצוה, כי היא השהיה בתוך מעיו של אדם יותר מכל מאכל אחר, וגם אין עליה הוצאות מרובות, מאחר שאינה מורכבת כי אם מקמח ומים.] כי מאחר שבעיני המצריים לא היו כי אם כבעלי חיים, לא ראו לנכון להבריאם במאכלים הראויים לבני אדם, כי אם באיזה שהיא מאכל המחזיקם בחיים, וכעין ההכרח להאכיל את בהמותיהם 'בתבן'... וכי ניתן כלל להעלות על הדעת עומק צער נפשם מעצם ההשפלה?

ומי מדבר על צער הגוף שהיתה גם היא מוגשת בכל עת, כאשר המצריים אצים בהם וכופים אותם במלאכה המייגעת את הגוף ומשברתו, ואם לא כילו את המוטל עליהם היו מכלים בהם את זעמם ומענישים אותם בעונשים בלתי נסבלים כמסופר במדרשי חז"ל. ובנוסף עינו את ישראל בעוד צרות והשפלות המסמרים שערות כל ראש המתבונן בהם, השליכו את ילדיהם במים ר"ל, וגם החשיבו אותם לנכונים להשקעם בתוך הבנין, והאחרון הכביד במה שהשתמשו בדמם כ'חומר גלם' לרפואתו של מלכם הצורר, והמוני ילדים היו נשחטים מידי יום ביומו רק כדי להמציא את דמם לרפואה, מי יכול לשער את גודל ההשפלה שהיתה מנת חלקם של ישראל? כל מי שיש לו מוח בקדקדו יבין שאין לך קשה מזה הסבל, ואכן כך איתא ממון האר"י הקדוש, שזה השעבוד היה הקשה מכל השעבודים, והתואר 'כור הברזל' (מלכים א, ח, טז) יעיד על כך.

לאור זאת, מי הוא זה אשר לא יחר אפו בהביטו בדבריהם החצופים של דתן ואבירם אשר בועטים בצורה כה גסה בטובת משה רבם שהיה שליח ה' להוציאם מבירא עמקתא ולקדשם לעם הנבחר, וקבל עם ועדה הפכו את הקערה על פיה, ויזעקו לעבור שהוציאם מארץ זבת חלב ודבש? וביותר תגדל התמיהה על הידוע מפי ספרים וסופרים שעל אף שלא היו בדבריהם טעם והגיון, עשו הדברים

טיב המערכת

אנשי שם

חז"ל אומרים שקרח היה בעל רוח הקודש ובכל זאת אנו רואים שהגיע לאן שהגיע, וזה לא למרות שהיה בעל רוח הקודש אלא בגלל שהיה לו רוח הקודש, שהרי אם לא היה לו רוח הקודש לא היה מעז לחלוק על משה רבנו קדוש ישראל, אבל בגלל שהיה לו רוח הקודש נכשל, כמו שרש"י מביא 'עיניו הטעות, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, אמר בשבילו אני נמלט, וכ"ז משמרות עומדות לבני בניו, כולם מתנבאים ברוח הקודש, אמר אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום, לכן נשתתף לאותה חזקה ששמע ממש, שכולם אובדים ואחד נמלט, אשר יבחר ד' הוא הקדוש - טעה ותלה בעצמו, ולא ראה יפה, לפי שבניו עשו תשובה, ומשה היה רואה', ע"כ דברי רש"י, הרי שכל עיקר נפילתו היתה בגלל מדרגתו הגבוהה שהיה בעל רוח הקודש.

וקשה מאוד להבין אין נגרם דבר כ"כ קשה ע"י שהיה בעל רוח הקודש? והלא לכאורה היה צריך להיות שהרוח הקודש שלו תביארו למוטב?! והתשובה היא: אמנם קורח היה בעל רוח הקודש אבל לא היתה זו באמת המדרגה שלו שבה הוא נמצא, ולכן טעה כמו שרש"י אומר 'עיניו הטעות', אבל 'משה היה רואה', כי הוא היה באמת במדרגה גבוהה, הוא הבין את מה שהוא ראה.

ישנם מטפסי הרים שכל מטרםם היא: 'לכבוש את ההר', ולשם כך הם משקיעים הרבה זמן וכוח, ולאט לאט הם עולים כדי להרגיל את הגוף לתנאי מזג האוויר למעלה, אבל יש הרוצים להגיע במהירות, אין להם סבלנות, וגם אם יצליחו להגיע לפסגה, הם לא יחזיקו שם מעמד, כי הם לא מורגלים לתנאים הקשים, כך גם ברוחניות, כדי להגיע למעלה צריך 'לכבוש את ההר', ואי אפשר לעשות קיצורי דרך, כי לא מספיק להשיג 'מדרגות גבוהות' בעבודת השי"ת, צריך גם לדעת אין לחיות עמם, ולמרות שצריך לשאוף להגיע למעלה, צריך כל הזמן לזכור מי אני באמת, בחינת 'איזהו חכם המכיר את מקומו'.

(ע"פ ט"פ חזו"ח-ק"ק)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

המשך הלכות קריאת שמע

א. אף על פי שלכתחילה צריך לכוין בכל הג' פרשיות, עיקר הכוונה היא בפסוק ראשון שהוא קבלת מלכות שמים, והוא הדין לברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שהוא ג"כ קבלת מלכות שמים, אבל מזהבב ואילך הוא לשון צוואה (ש"ע הרב סי' ס"ג, ס"ה), ולא אמרו עד על לבבך בעמידה אלא משום דלא ליחשב קריאת עראי, אבל כונה אין צריך אלא בפסוק ראשון (כ"ה אות ט"ז).

ב. הלכך אם קרא ולא כיון ליבו בפסוק ראשון, לא יצא ידי חובתו, וחוזר וקורא, ובפמ"ג מסתפק אם הוא מדאורייתא או מדרבנן (סי' ס"ג, ס"ד וביה"ל ד"ה וז"ל).

ג. ואפילו למ"ד שמצוות אינן צריכות כוונה, מודה הכא שהכוונה מעכבת, דאע"פ דלשיטתם אין צריך להתכוין לצאת ידי המצוה, מ"מ מודים כאן שצריך כוונה הלב בכל הפסוק הראשון, כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים (סי' ס"ד וביה"ל סק"ט).

ד. וכבר נתבאר דברוין שם כמ"ל בכלל פסוק ראשון הוא, ולכן אם לא כיון באמירתו, גם כן צריך לחזור ולקרות בכוונה (בי"ב סק"ט), ולמה שנתבאר בביה"ל (סי' ס"ד ד"ה אהרן) צריך לחזור רק באם לא התחיל ואהבת עי"ש, וי"א דצריך לחזור מפסוק שמע ישראל, כדי שיבואו על הסדר, דשניהם כמו פסוק אחד, ולא יבא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כי אם אחר שמע ישראל כמבואר בשער הכוונות (כ"ה אות ט"ז).

ז. ואפילו אם קודם שהתחיל לקרות נתכוין לקיים בהקריאה שיקיים המצוות עשה של קריאת שמע, מ"מ אם באמצע קריאת הפסוק הראשון פנה ליבו לדברים אחרים, צריך לחזור ולקרות דהרי לא קיבל עליו מלכות שמים בהסכמת הלב (בי"ב סק"ט).

ז. הנוכח באמצע פסוק שמע ישראל ששכח לכוון הכוונות הצריכות, יכוין באמצע הפסוק וא"צ שיתחיל מנתחילת הפסוק (שבה"ל ח"י סי' ס"ה), ובספר דעת נוטה מביא מהחזו"ן איש, דאפילו סיים הפסוק עדיין יכול לכוין, כל זמן שלא הסיח דעתו.

ז. כשחוזר וקורא יקרא בלחש, שלא יהיה נראה כמקבל עליו שתי פרשיות ח"ו (בי"ב סק"ט).

ז. ואפילו אם כבר קרא את כל פרשת שמע ופרשת והיה אם שמעו, ואח"כ נזכר שלא קרא את הפסוק הראשון בכוונה, צריך לחזור ולקרות את כל פרשת שמע, דאם לא יקרא רק הפסוק ראשון הוי כקורא למפרע דאינו יוצא ידי חובתו (בי"ב סק"ט).

ש. ואם נזכר באמצע פרשת והיה אם שמעו, יגמור עד ויאמר, ויתחיל ויקרא שמע עד והיה אם שמעו, ואח"כ יחזור לפרשת ויאמר (בי"ב סק"ט).

י. אם היה ישן בשעה שצריך לקרות קריאת שמע, מצערים אותו ומעירים אותו עד שיקרא את הפסוק הראשון כשהוא ער ממש, אבל מכאן ואילך אין מצערים אותו כדי שיקרא כשהוא ער ממש, כיון שאף על פי שהוא קורא מתגמגמ, יצא (סי' ס"ה), אבל עכ"פ מצערים אותו עד שיקרא כולו בפיו (ש"ע הרב סי' ס"ה), ואח"כ אפילו נסתלק האונס אין צריך לחזור ולקרות (כ"ה אות ט"ז).

יא. וה"ה אם היה לו אונס אחר המבטל את כוונתו אחר שקרא הפסוק הראשון יצא,

דהרי עכ"פ קרא את כולה (בי"ב סק"ט).

יב. אבל אם נשתקע בשינה ולא קרא את כולה לא יצא, דהרי עכ"פ צריך לקרותה כולה (בי"ב סק"ט).

יג. ודע דיש ג' דיעות בין הפוסקים עד היכן צריך לקרות מן התורה, ו"א דרק פסוק ראשון בלבד הוא מן התורה, ו"א דכל הפרשה הראשונה הוא מן התורה, ו"א דגם הפרשה השנייה הוא מן התורה (בי"ב סק"ט).

יד. ופרשת יציאת מצרים, ותקינו להזכיר בזמן קריאת שמע (בי"ב סק"ט).

טו. הקורא קריאת שמע לא ירמוח בעיניו ולא יקרוץ בשפתיו ולא יראה באצבעותיו בפרשה ראשונה שהוא עיקר קבלת עול מלכות שמים, מפני שנראה כקורא עראי, וכת"ב, ודברת בם, ודשינן, עשה אותם קבע (סי' ס).

טז. ואם עשה כן עליו הכתוב אומר, ולא אותי קראת יעקב, ולא בכולה אלא בפרק ראשון בלבד, אף על גב דלא בעינן כוונה אלא בפסוק ראשון, הנך אסרינן להו בכל הפרק מפני שיש בו בתחילתו קבלת עול מלכות שמים, וכשהוא עושה כן נראה כקורא דרך ארעי (ל"ב סי' ס), מ"מ אם עשה כן יצא (מק"ח סק"ט), ודבר זה בין דשחרית בין דערבית, ובין קריאת שמע על המטה (ב"א"ח פרשת וארא י').

יז. ואפילו לדבר מצוה אסור לרמוח בקריאת שמע, וכ"ש שאסור לשאוף טאבאק (בי"ב סק"ט).

יח. ויש מחמירין בכל זה גם בפרשה שניה, אך לדבר מצוה לכו"ע מותר לרמוח בפרשה שניה, אבל להפסיק להדיא לא (בי"ב סק"ט).

יט. ומ"מ נראה דיש להקל בפרשה שנייה, למי שרגיל הרבה בשאיפת טאבאק וא"א לו לכוין מחמת זה (ביה"ל ד"ה וז"ל).

כ. בפרשה ראשונה שאפילו לרמוח אסור אפילו לדבר מצוה, בודאי אין לו לתת צדקה, ותמנהי שאין נוהרין בזה, .. ועבדי עבירה כשעוסק בצדקה באמצע קריאת שמע (תשו"ב ח"א סי' ס"א).

כא. לאפרושי מאיסורא, אף הדיבור מותר אם לא יספיק הרמיהו (מק"ח סק"ט), כ"ח סי' אות ז'.

כב. המרמוח לקטן בעיניו או בידי, כדי שיתפלל, חשיב לצורך מצוה, אפילו שזה קטן שעדיין לא נתחייב בתפילה (ב"א"ח פרשת וארא י').

כג. בקנאות הוהו"ס אם תגרום לו או לאחרים למעיסות, יקנה מפני כבוד הבריות, ואפילו בפרשה ראשונה, ורק ישתוק בעת שיקנה (ב"א"ח פרשת וארא י').

כד. היה עוסק במלאכה ורצה לקרות קריאת שמע, יפסיק ויתבטל ממלאכתו עד שיקרא פרשה ראשונה, כדי שלא יהא כקורא עראי (סי' ס).

כה. הפתק, אף על פי שמשאו על כתיפו, קורא קריאת שמע. אבל לא יתחיל בשעה שטוען, ולא בשעה שפורק, מפני שאין לבו מיושב (סי' ס).

כו. ואפילו אם המשא הוא של ארבעה קבין, דלגבי תפילה אסור, מ"מ לגבי קריאת שמע מותר (בי"ב סק"ט), והטעם דכיון שאין צריך לכוין כי אם בפסוק ראשון יוכל לכוין אפילו משאו גדול על כתיפו (פ"ח סי' ס).

המכיר את מקומו

ויקחו איש מטהו

כשהגיע הרה"ק מאוסטורבא זצוק"ל להסתופף בצילו של הסבא קדישא קדוש ישראל מרוזין זצוק"ל, ניסה להסתיר את עצמו שלא יכירו בו שהוא רבי ומנהיג ישראל, אולם לאחר שגילה אותו שם הרה"ק בעל 'בית אהרן' מקרלין זצוק"ל, החלו לכבדו ולהשיב אותו בין שאר הצדיקים והרבנים שהגיעו לחצר הקודש.

באחד השבתות לא יצא הרוזינער לסעודה שלישית לעריכת השולחן ברוב עם, חברו אפוא החסידים אל הרבי הקדוש מאוסטורבא, שהיה אחד האורחים החשובים באותה שבת וביקשו מלפניו שיאמר לפניהם 'תורה' - אך הוא אשר נודע והתפרסם בגודל ענוותנותו ושפלות רוחו לא אבה להנהיג כלום במקומו של הצדיק. אך מאידך גם ראה את גודל צימאונם של החסידים שהשתוקקו לדבר ד', מאחר שהרוזינער עצמו לא יצא לפניהם, והיתה אכזבה בקהל. ולפיכך המציא בחכמתו עצה טובה שיש בה מענה לשני הצדדים גם יחד, גם לומר להם תורה ולהחיות את לבם, וגם באותה תורה עצמו לומר שאין לו מקום להנהיג ולומר תורה...

היה זה בשבת קודש פרשת קרח, ופתח הרב ואמר: הנה מצונו בפרשתנו בענין הכהונה, שצויה הכתוב לכל נשיאי ישראל להביא איש איש את מטהו אל משכן העדות, לראות במי יבחר ה'. וכך נאמר שם (במדבר יז, כג): 'ויהי ממחרת וגו' והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצן ציץ וגו'. ויצא משה את כל המטות מלפני ה' אל כל בני ישראל, ויראו ויקחו איש מטהו". הנה כתוב כאן בסוף הענין 'ויראו ויקחו איש מטהו', והוא פלא, למה היה צריך הכתוב להשימיענו שלאחר פריחת המטה של אהרן לקחו הנשיאים את מטיהם בחזרה, מה הנפקא מינה אם החזירו את המטות או שהשאירו את זה שם.

אלא יש לומר, שלאחר שראו כולם כי פרח מטה אהרן כהנא קדישא והוא הוא זה אשר נבחר על ידי השי"ת, הלכו הנשיאים ונטלו את המטה שלהם - שלא פרח - בכדי להראות ולהודיע קבל עם ועדה שלא בהם בחר השי"ת, ובמעשה זה הכריזו שהם מקבלים עליהם את בחירתו אהרן הכהן שושבינא דמטרוניתא!

ובאמירת 'תורה' זו לימדם שאין לנהוג שום שררה במקום שהרבי הקדוש מנהיג, וכמכריז לפניהם ואומר לא אנכי הרבי כאן, ואין התנהגה כאן שייכת לי, כי אם לרבי הקדוש שהוא נבחר מן שמיא להנהיג כאן את העדה!

למאי נפקא מינה מי זכה במדרגות

האמת היא, שהרבה מחלוקת ופירוד לבבות, כמו כן כל מיני חלישות הדעת ושרוין לב, מקורם ממה שאין האנשים מכירים את מקומם הנכון ושואפים למדרגות ותפקידים של אחרים, ומתוך שאינם יכולים לשאת את חבריהם שהצלח להשיג את המעמד הנכסף שגם הם כיוונו לשם, אזי ממררים את חייהם ומחפשים בנרות את החסרונות הידועים ושאינם ידועים, בלא לבדוק האם הם זה אמת או לאו, העיקר להסיר את חינום בעיני העם ולהשפיל את כבודם.

לו היו אנשים מכירים את מקומם האימתי ויודעים שכוח וכבוד - כמו גם מדרגות - לא לוקחים בידיהם, היה נמנע הרבה חלישות הדעת, בפרט מי שחי עם אמונה יודע שאין מה לקנאות בשני עם מה שיש לו, אפילו אם הלה זכה למדרגות גבוהות שאינו לא זכיתו, כי באמת למאי נפקא מינה מי עובד את השי"ת באותם מדרגות של יחידי סגולה, העיקר שהלקב"ה יש מי שעובד אותו בצורה הזאת.

וכמו שאמר הרה"ק ר' אהרן הגדול מקרלין ז"ע (דברי אהרן עמ' ב), שאם היה חפץ אברהם אבינו לעשות עמו חליפין לא היה ניאוח לזה, אפילו שאברהם אבינו הוא צדיק ובעל מדרגות ואני הדיוט, כי סוף כל סוף בשמים לא יהיה כל רווח מזה ונמצא שאין אני זורש אלא את טובת עצמי בלבד.

איזהו עשיר השמח בחלקו

זהו לימוד גדול עבורנו, שהאדם צריך לשמוח תמיד ולהודות להשי"ת על כל מה שנתן והיטיב לו ולשמוח בחלקו. כי כאשר אדם אינו מסתפק ואינו מרוצה במה שיש לו ובמה שה' נתן לו, אלא תמיד רוצה יותר, עליו לדעת שהוא כביכול נלחם עם הקב"ה בעצמו. וסופו של מי שרוצה מדרגות בכב, שנופל לשאלו תחתית רח"ל.

ועל אף שבעינינו רותניים צריך לשאוף תמיד ליותר ולא להסתפק במועט, מכל מקום על האדם להיות חכם המכיר את מקומו, לשאוף רק לדברים הראויים למדרגתו ולא בדברים שאינם לפי ערכו, וכמו שמצאנו במתן תורה שאמר הקב"ה 'הגבל את ההר וקדשתו' (שמות יט, כג), שכל אחד יעמוד במקום הראוי לו. וראה בספ"ק 'תפארת שלמה' (פר' כי תבוא) בו מבאר כי האדם צריך להסתפק במה שחנן אותו אלקים, ואל יזמה בלבבו לעלות במעלות הגדולים אם אינו בכוחו והשגתו, רק ישמח בחלקו, עיין שם שהאר"ן בזה.

נקוט לדוגמה אברך שלומד בכלל בהתמדה רבה, וסובר שבכוחו להיות 'מגיד שיעור' או 'ראש ישיבה', ומשתדל בדבר לקבל את המשרה שהוא כה חפץ בה, אך לא עולה הדבר בידו. או למשל, גברא רבה שעובד את הבורא יתברך במשך שנים רבות מתוך אהבה ויראה ובדביקות, ומרגיש שיש בו כוחות להנהיג עדה בישראל, ולא עולה בידו, צריך לקבל את רצון ה' באהבה ולהישאר במקום שהוא נמצא, ולהאמין באמונה שלימה שזה רצון ה'.

אמנם מוטל על האדם להשתדל ולא להתעצל, כי לפעמים מבטחון עד עצלות זה כחוט השערה, אבל עליו לעשות הכל בדרך היתר. ואם אינו יודע כדת מה לעשות, יקיים נא בעצמו את המשנה (אבות פ"א מט"ז): עשה לך רב והסתלק מן הספק, דהיינו שילך לשאול בעצת חכמים עד היכן צריך לעשות השתדלות להשיג את מבוקשו. ואם לא עלתה בידו עליו לקבל זאת באהבה, כי זה רצון הבורא, וכי הכל מאת ה' היתה זאת. וכמו שאנו אומרים: אני מאמין באמונה שלימה שהבורא ית"ש הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

שבת הענווה

בספר הקדוש "נועם אלימלך" ז"ע בפרשתנו פירש בדרך צחות, זולה"ט (דפרי עתא ד"ה או יאמר וישמע): "וישמע משה ויפול על פניו כו'. ולא אמר 'יפול על פניו, רק הקדים 'וישמע משה, משמע מתוך מה שמע מקרח ועדונו נפל. ובר הקשו בבמרא (סנהדרין ק) מה שמעוה שמע'. יש לומר על פי דרך הלצה, כי בגמרא (תענית ד) אסור לאדם ליפול על פניו, אלא אם כן יודע שנענה כיהושע כו'. ומשה רבינו ע"ה היה עניו מאד (מדרב"י, א, ו) והיה שפל בדעות מכל אחד, והיה מתיירא ליפול על פניו".

"ואחר שמע מקרח, שאמר שהוא הרב והנשיא בבישראל, ולו ראוי הגדולה התחיל ליפול על פניו, ולזה נאמר וישמע משה ויפול כו" עכ"ל.ק.

כלומר, שהיה משה רבינו ע"ה העניו מכל אדם חושב את עצמו ברוב ענוותנותו ושפלות לבו, שהוא יותר גרוע מכל אחד בישראל, ולכן היה אסור לו ליפול על פניו.

[כנראה דעת רבינו הנועם אלימלך שהאיסור אמור 'לכל אדם', כדמשמע בירושלמי (תענית ב, ב), וזלזל כדמשמע בבבלי (מגילה כב) שרק 'אדם חשוב' נאסר. ואין הטעם כדפרש"י (מגילה שם ד"ה רש"י) מחמת שהתחיל מבזה עצמו, רק כמ"ש הר"י (שם ובתענית יד) משום דמחזי כיהורא, וכי האשכח (הל' תפילה) ונסיידו יעביד, ובמה שרש"י (מגילה שם), ולכן האיסור אמור אף לכל אדם. וזלזל כמ"ש בהו"ס בספר 'אוהל אלימלך' (אות רצא) שיש כח טעות סופר בדברי הנועם אלימלך, שלפי דרכו אין הדברים מובנים כלל, ודוק"ל].

הרי לפנינו שבחה של מידת הענווה, שאף כי נשלח משה רבינו מפי הגבורה להיות נשיא בישראל, לגואלם ממצרים ולתת לפניהם את התורה, ולהנהיגם כאשר ישא האומן את היונק. - עדיין החשיב את עצמו כשפל אנשים פחות מכל אחד, והרי הוא בכלל איסורו של כל אדם ליפול על פניו. - ורק אחר ששמע מקרח "רב לכם וגו' תתנשאו", הבין מבין בתרי דבריו שאף ישראל מעידים בו שהוא הוא הרב והנשיא שלהם, כמו שפירש רבינו הנועם אלימלך 'בדרך הלצה' שאות הבין מדברי קורח בעצמו... וממילא שוב הותר לו ליפול על פניו, כמו שעשה יהושע בהיותו נשיא ישראל. - והיא רעווא שנחזיק היטב בשבח מידת הענווה הטובה והישרה, אמן.

• § • § •

באחת העיירות הרחוקות באירופא של לפני השואה, התגוררו להם שני חברים טובים, יוס'ה ויענקל'ה, [השמות החולפו לצירי הסתרה], שניהם ילדי חמד דרדקי תינוקות של בית רבן, אשר התחברו יחדיו כרעים האהובים.

יוס'ה היה יתום מאב ל"ע, אך יענקל'ה ידיו וחברו הטוב קירבו תדיר, והרעיף עליו נטפי נחמה ואהבה בקירוב לב.

התקיים בהם באלו השנים הנאהבים והנעימים, אותו שיר עליון שזמרו נעים ומירות ישראל ע"ה על מעלות הדוכן (תהלים קל"א, א): "שיר הפעלות לְדָוִד, הַנֶּחֱזֵק מִפְּנֵי שְׂבַת אֲחִים גַּם יָחִיד!"

יענקל'ה הצדיק התגלה כילד טוב ביותר, לבו מלא חנינה וחמלה. הוא היה סמל של שבת הענווה! לא התנשא ולא התגאה על חבריו, תמיד היה נוח ונעים הליכות בסבר פנים יפות, ומקדים בכל דבר את רעהו לפניו. כעין שמצינו בתלמידי בית הלל הסבלן והעניו, בפ"ק דעירובין (ג): "שנוחין ועלובין היו, ושנוין דבריהן דוברי בית שמאי, ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן".

• § • § •

פעם התהלך לו יוס'ה ביחד עם אימו האלמנה ברחובה של עיר, ובדרכם פגשו את יענקל'ה חבירו הטוב, השניים שמחו כמובן להיפגש יחדיו, נעמדו לשוחח קמעא ולהחליף ביניהם כמה מילים מלאים חום ואהבה של ידידות נאמנה, ותיכף נפרדו והמשיכו כל אחד לדרכו.

משחזר יוס'ה ללכת עם אימו, שאל אותה: מאמע לעבין! [אמא יקרה] שמת לב לנעליים החדשות של יענקל'ה?

לא! הודתה האם, לא בחנתי את נעלי של יענקל'ה!

איך לא ראית? התפלא יוס'ה הקטן, הלא הם נעליים יפות וחזקות כל כך! הם ממש חלקות ונעימות! - כאלה נעליים בדיוק הייתי רוצה! הם נראות המתאימות והנוחות ביותר!

נו, הפטירה האם הגלמודה, הלוואי שהיה ביכולתי לרכוש לך

כאלו נעליים! אתה ידוע היטב שאין זה ביכולתנו כלל! - בימים ההם נעליים חדשות היה מצורך נדיר, שלא כבימינו שבכל שנה או מחציתה מחליפים נעליים... כשקנו לילד זוג נעליים הם החזיקו על רגליו כמה שנים טובות! ואם נקרעו פה ושם נשלחו לתיקון אצל הסנדלר, שלפעמים היה תופר בהם טלאי על גבי טלאי...

לא במהרה השלים יוס'ה עם מציאות העוני הכבד, הוא החל לפתע לבכות בבכי מר, מדוע רק אני צריך להישאר כך עם נעליים כאלו קרועים ובלויים? וכי בגלל שאני יתום עלי לסבול כל החיים?! שאל בקול מריר, ולא שם לב לדמעות הרבות הניגרות ונשפכות מעיניה של אימא, אלמנה דוויה, שליבה - לב חם של אם אוהבת - נחמץ בקרבה לנוכח צערו של הבן יקר שלה, שאין באפשרותה למלא את מבוקשו. כך נעמדו להם שניהם האלמנה עם היתום בקרן זוית, וביכו יחדיו את מר גורלם, ולא שמו לב כלל שיענקל'ה חברו הקרוב שזה עתה נפרד ממנו שמע כנראה את קול בכייתו ואת כל הדו שיח שלו עם אימו, וליבו נצבט, כיצד אפשר להשאיר כך ילד יתום שלבו שבור ומיוסר עם כאב וצער שכזה!

חזר אפוא יענקל'ה על עקבותיו, ובטוב לבו ושבח ענוותנותו הניח ידו על כתף רעהו והרגיעו: למה תבכה יוס'ה? אין צורך לבכות על כזה דבר... הנה חשבתי לעצמי שבודאי יוכל אבי שיחי' 'להסתדר' איך שהוא עם קניית זוג נעליים נוספות... הבה נא נחליף בינינו, קח נא אתה את הנעליים החדשות שלי, ותן לי את שלך, אני כבר אסתדר בעזרת השם! כשראה יוס'ה שחבירו מתכוון לכך בכל הרצינות, שאל לאימו מה דעתה על עסקת החליף בנעליהם, שכוז? - האם הנובנה אמרה, שלבינתיים יכולים הם להתחלף בנעליהם, אבל עליה כמובן לקבל את הסכמת הוריו של יענקל'ה לעסקה.

כשהגיע יענקל'ה הביתה סיפר לאביו את כל אותה התרחשות, ועל בכייתו של יוס'ה ושל אימו המסכנה שנגעו מאוד לליבו! נתן האב תיכף את הסכמתו להעניק את הנעליים החדשות ליוס'ה. - שהוא ואימו הדו להם מאוד על תשורה יקרה זו, ששימחה מאוד את ליבם הדואב.

• § • § •

כך המשיכו השניים לגדול יחדיו, כשהם עושים חיל בתלמודם, גם לאחר שנעשו נערי בר מצוה המשיכו לצעוד יחדיו אל ה'מיתבתא' המקומית, וגמנו בצמא מן המעיין הנובע, מעיניה של תורה, מלאו את לבבם ואת נפשם בתורה ויראת שמים, דף ועוד דף של גפ"ת בעיין ובבקיאות, כשאורה של תורה זורח ומאיר בנשמתם הטהורה.

והנה כעבור כמה שנים בהיותם נערים צעירים, חלתה לפתע אימו של יוס'ה האלמנה במחלה קשה ל"ע, בהיותה חלושה ומיוסרת לא מצאה כוחות בעצמה להתגבר על מחלתה שהתעצמה והכריעה אותה, וכעבור תקופה קצרה שבקה חיים לכל חי, בהשאירה אחריה את בנה היחיד, יוס'ה הצעיר, באבלו וצערו הקשה והמייסר, ובעיקר בבדידותו הנוראה בהיותו עתה 'יתום עגול' מאב ומאם, באין לו לא קרוב ולא גואל, ירחם ה' על בניו הנדכאים!

בתקופה זו התגלה יענקל'ה הצדיק כמו מלאך מושיע ליתום הבודד, הוא עמד לצידו בכל שעותיו הקשות בעזרה ובעידוד, ובכל מה שהיה ביכולתו להיות לו לעזר ולאחיסמן בגוף ובנפש. - יוס'ה מצידו לא פסק מלהודות ולשבח את חברו ואת משפחתו הטובה, על עזרתם הרבה והתמסרותם אליו בכל לב, וכמה פעמים התבטא שבלעדי יענקל'ה חברו הטוב אינו ידע כיצד היה שורד בחיים!

• § • § •

והנה כעבור כמה חדשים התרגשה על היתום המסכן צרה חדשה ל"ע, התברר שאימו המנוחה שילמה את שכר דירתם הקטנה עד סוף אותה שנה, ומשהסתיימה לה תקופת השכירות נאלץ יוס'ה לעזוב את הבית הקטן בתגורר. ונשאר עתה אף ללא בית וללא נחלה, ללא משען וללא משענה, רחמנא לישזבן. הוא נאלץ לקחת את מעט מטלטליו ולעבור לגור בבית הכנסת המקומי...

יענקל'ה ריעו האהוב וכן בריתו הזדעזע עד | הפשך בעמוד ד' <|

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

המקבל עליו עול מלכות

עטור טלית ותפליץ יצאתי מהשטיבלאך של זיכרון משה עושה דרכי חזרה לבית. יהודי שזוקק היה לשפוך את מועקת ליבו ובקשת עצה עצר אותי לשיחה בחום הכבד והמעיק אבל איך אפשר להשאיר כך בן של מלך שבור ורצוצ'?!?

עמדת, הקשבת, יעצתי ובירכותי ודרכינו נפרדו לשלום כשהוא משוחרר מהכאב שמח וטוב לב מהעצה שקיבל. איך ססימתי אתו פנה אלי לשלום יהודי נוסף אך הפעם הזאת היה זה יהודי שאני זקוק לו בדחיפות ולא מצאתי את מספר הטלפון שלו.

הייתי צריך דחוף ספר מסוים שיש לו בחנות הספרים שלו אלא שהחנות ממוקמת בשוק ואני אין לי את הפנאי או הרצון להסתובב בשוק... מזה חצי שנה שלא פגשתי אותו והנה בדיק כססימתי לעזור ליהודי הזה המסכן ה' סידר לי גם את מבוקשי ללא שאצטרך להתאמץ כלל וכלל.

ראיתי בחוש שאתה דואג לבן של מלך המלך בעצמו ידאג גם לך, כמו שהיה שגור על לשונו של ר' שלומק'ה זוויהלער כל צעד שאדם עושה למען השני הוא חוסך אלף צעדים לעצמו. לפעמים אדם חושב שהוא מבזבז זמן על מצוה גם אם זה תפילה או לימוד או כל דבר שהוא רצון ה' אבל האמת שהמקבל עליו עול מלכות מעבירין ממנו עול דרך ארץ וזה כל עול של המלך שמעביר לו ממנו את העול דרך ארץ.

בעל המעשה: מורינו הרב שליט"א

• • • • •

מעבירים ממנו עול דרך ארץ

במקום העבודה שלי אני לא מוזתר על אף נשמח. לאחד אני דואג שייניח תפילין והשני אני מלמד אותו ברכות הנהנין ועם השלישי אני לומד שתי הלכות כל יום וכן על זה הדרך כל אחד עם הקטע הרוחני שחסר לו ובוזה גם במקום העבודה הגשמי אני בעצם עושה שליחות של ה' יתברך וכולם שמחים ומרוצים.

בשעת לילה מאוחרת כחצות נזכרתי פתאום שעדיין לא למדתי את השתי הלכות עם החבר מהעבודה הייתי באמצע שיחת הכנה עם אשתי לבר מצוה של בנינו שחלל בעוד שבוע ובין היתר שוחחנו על הלחץ הכספי שצריך לראגן, הייתי סחוט מעייפות אבל לא ויתרתי בקשתי רשות מאשתי להפסיק באמצע לכמה דקות, התקשרתי לחבר שידעתי שהוא ער בשעות האלה ולמדנו שתי הלכות. בסוף הלימוד הוא תיוון לי פרויקט שהרווח ממנו כיסה בשופי את הבר מצוה. עתה סיפרתי לאשתי שאין צורך יותר להמשיך בנושא הכלכלי שזה כבר סודר עם השיעור הקצר. ממש ככתוב המקבל עליו עול מלכות מעבירין ממנו עול דרך ארץ.

בעל המעשה:ג.ב.

הפעונים לכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנץ לשלוח אר' שפתח ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

ספר תהילים

ספר תהילים זה, היינו אוצר יקר מאוד ממשנתו של הגדול רבי גמליאל הבן רבינוביץ שליט"א ובו מדורים מגוונים השווים לכל נפש אשר כל אחד ימצא בו אות נפשו. ללמוד תהילים וללמוד מהתהילים

טיב התהילות

ביאור בשפה ברורה ונעימה על כל תיבה ופסוק

טיב המוסר

מקרי מוסר והדרכה בעבודת ה' לאורם של רבותינו המפסידים

טיב הפנינים

אמרות ופנינים דרך דרוש ורמז

ברחמים וחסדים מגולים! ובכן, מה קורה עימנו כיום? שואל ר' יוס' את ידידו הטוב ר' יעקב.

ברוך השם! עונה ר' יעקב, זיכני השי"ת לישב באוהלה של תורה, באחד מן הכוללים החשובים שבירושלים קרתא דשופריא, ולהקים את ביתי בבניין ובנות יקרים ואהובים, יברכם הקל ממעון הברכות!

והפרנסה מה עליה? - מקשה ר' יוס', מתוך הבנה ותחושה עמוקה...

נו, עונה ר' יעקב, איך שהוא מצליחים או בחסדי השי"ת 'לשרוד' את החודש, ומשתדלים בכל הכוחות שלא להיכנס למעגל של חובות שטבעו תמיד להסתגר יותר ויותר...

ויכיד חושבים אתם לחתך את הילדים היקרים הללו, ודע ברוך ה' - תבע ר' יוס' לדעת בכל לב!

ענה הקשית לשאול! ענה ר' יעקב, וכי מה יודעים אנחנו? נקווה להשם יתברך שבבוא העת יהיה בעזרונו ולא יטשנו, כשם שהיה תמיד בעזרתנו.

ביקש ר' יוס' לצאת לכמה דקות עם זוגתו החשובה, ולאחר מכן חזר כשפניו קורנות מאושר, והכריז בקול נרגש:

הקשב נא ר' יעקב ידידי היקר! התייעצתי בדבר עתה עם אשתי, והגענו שנינו למסקנה פשוטה ומתבקשת:

תדע נאמנה, שתמיד חיפשתי דרכים כיצד להשיב לך כגמולך הטוב והמטיב עמדי בימי נעורתי ובימי יתמותי! ברוך הוא וברוך שמו שזיכני עתה להכיר לך טובה על רוב טובך, ועל התנהגותך עמדי תמיד שבבא העונה המפוארה שבך! - ובכן כשם שאתה ומשפחתך 'אימצתם' אותי וגידלתם אותי בביתכם 'שם' בגולה, כן עתה 'מידה כנגד מידה' נאמן או אתכם! מהיום והלאה כל מחסורכם שלך ושל כל משפחתך הרוממה עלי ועל צווארי! ברוך ה' שחנני בנסכים ובעושר גדול, ושנתן בידי האפשרות לכלכל אותך ואת ביתך בכבוד וברחבות, ובעז"ה גם להשיא את כל צאצאיך בכבוד ובהדר, בהרחבת הדעת ומנוחת הנפש!

ואכן, עמד ר' יוסף בהבטחתו במלואה, ואף הגיע בעצמו מארה"ב עם משפחתו להשתתף בכל שמחה שהשיא ר' יעקב את צאצאיו. השניים חזרו יחדיו לכריתת ברית אהבים ביניהם ובין משפחותיהם, ואף ערכו ביניהם שטר שותפות 'ישכר זבולון' לאורך ימים ושנים.

כך זכה ר' יעקב בטוב ליבו במידותיו הנאצלות ובשבח העונה המפוארה שלו, שהתקיים בו השכר המובטח על מצות 'מילות חסדים' במשנת (פאה פ"א מ"א) "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא!" אמן נצח סלה ועד.

[פרסיות" - קובץ 1802-170110]

מוהר"ר יעקב, אני הוא אותו 'יענקל' שהגן מחפשי ועתה יאמר נא כבודו, עם מי נפל בחבלי הזכות להיפגש? - וכי לא תכירני? נזקק האיש כשכולו התרגשות עצומה, הלא אנכי 'יוס' חבך הטוב משנות נעוריינו!

ר' יעקב נדהם, וכעבור רגע נפלו זה בזרועותיו של זה, כששניהם בוכים ברוב התרגשות על פגישתם הפתאומית במקום הקדוש והמקדש לאחר עשרות שנים שהתפצלו דרכיהם! ופיהם מלא תהילה להשי"ת על שמצאו שוב זה את זה בשמחת כל אחד על חבירו שזכה להינצל מגיא צלמות!

לאחר שנגרעו מעט מן ההלם וההתרגשות, ויוס' שגם הוא כבר הפך בינתיים למוזנן הרב ר' יוס' שליט"א, סיפר שהגיע ארצה מאמריקה הרחוקה לביקור של שבוע ימים, וביקשו מאוד להגיע עם משפחתו לביקור בבית המלון היוקרתי בו הוא מתארך בירושלים.

בהגיע הר"ר יעקב עם משפחתו התקבל בכבוד מלכים על ידי ידי נפשו הר"ר יוסף, שנודע עתה כעשיר גדול! הוא הובילם אחר כבוד לחדר האורחים המפואר שבמלון, שם הוכנה עבורם 'סעודת מלכים' רחוק פאר וחדר, ובמהלכה סיפר הר"ר יוסף לאשתו, ולכל בני משפחתו של ר' יעקב, על מסירות נפשו של ר' יעקב אליו בנעורותו בשנות יתמותו! דמעות רבות זלגו שם מעיני שני החברים הקרובים בלב ונפש, שזכו שוב להתאחד יחדיו. ר' יוסף זכר היטב את כל חסדיו שעשה עימו, והוא סיפר לכולם את סיפור החלפת הנעילים החדשות... ואף את חכמתו של ר' יעקב להכניסו אל ביתם ולמשפחתם על ידי ש'עבר' לדור עמו כביכול בבית הכנסת... הם האריכו שעה ארוכה והפליגו בזיכרונות עוורים מכל שנות האימוץ של ר' יוסף במשפחתם, ומקורותיהם בשנות הזעם, ודרכי ההצלה המופלאה של כל אחד מהם בטיב ההשגחה המופלאה עליהם

עמקי נשמתו, הוא התמלא דאגה וחרדה, מה יהיה כאן עם יוס'! הוא ניגש אל אביו הטוב, ובדמעות בעיניו ביקש להכניס את יוס' לביתם, הרי אי אפשר כך להשאירו 'הפקר' בבית הכנסת!

אך האב נאלץ הפעם להשיב את פניו ריקם, יודע אתה היטב יענקל'ה בני חביבי, באיזו צפיפות נדחפנו אנו עם המשפחה שלנו בדיירתנו הקטנטונת, בקושי מסתדרים אנו כל לילה בתחבולות שונות להמציא מקום פנוי בבית כדי להניח עליו עוד 'מזרון' ללינת ילדי משפחתנו אנו, וכיצד אם כן נוכל 'לדחוף' כאן עוד ילד נוסף? יענקל'ה הריכין את ראשו בהבנה ובכניעה, לא ענה ולא כלום, אבל באותו ערב לא חזר יענקל'ה הביתה! השעה הלכה והתאחרה, חלפו כבר שעותיים וגם שלוש ויענקל'ה אינו מגיע לביתו. כשיצא אביו המודאג לחפשו מצאו בבית הכנסת הסמוך, וישן את שנתו על ספסלי בית המדרש בסמוך לחברו וידידו יוס'ה היתום.

מה קרה לך? שאל האב במפגיע את בנו, שכבר הספיק להתעורר לשמע כניסתו לבית הכנסת, מדוע אינך מגיע הביתה? וכי אינך יודע שדואגים לך בבית! תהא האב הדואג.

איך ברירה! השיב הבן, יוס'ה מפחד מאוד לישון כאן לבדו בבית הכנסת הפתוח לכל בן-גש... הוא ממש רעד מפחד כששוחח עמי על כך, ולא יכולתי בשום אופן להשאירו כאן לבדו בדד!

משארה האב את המצב לאשורו, הבין היטב שלא יוכל להפריד את יענקל'ה, הוא לא יזניח את יוס'ה חבירו בשום אופן, ולפיכך בליט ברירה נאלץ להזמין את שניהם יחדיו אל תוככי הבית הקט!

בואו שניכם! קרא להם ברוב חיבה, אנתנו כבר 'נאלת' איזו שהיא פניה פנויה לדחוס בה מזרון נוסף בשביל יוס'ה... וכך נמצאה משפחתו של יענקל'ה 'מאמצת' את יוס'ה הנער היתום, שעד מהרה הפך כבן משפחה לכל דבר, כשכולם אוהבים ומעריכים את הצמד חמד שנהפכו כמו אחים-תאומים יענקל'ה עם יוס'ה!

• § • § •

עוד כמה שנים טובות חלפו להם ביעף, והנה עננים שחורים משחור כיסו את שמי אירופה! מלחמת העולם השנייה פרצה בועם וחרי אף רח"ל, כל סדרי עולם השתבשו באחת, ועם כניסתם של 'מלאכי חבלה' הנאציים י"מ"ש אל העיר נסו וברחו להם היהודים שהצליחו לברוח לכל עבר. - דרכם של יענקל'ה ויוס'ה נפרדו, ככל עמך בית ישראל הדוויים באותה גזירת עליון קשה, ונפוצו לכל קצוות תבל. - שניהם שרדו את המלחמה הקשה, אך בצוק העיתים לא ידעו ולא שמעו מאומה זה מזה.

בתום המלחמה ניסו שניהם לברר זה על גורלו של זה, אך לא עלתה בידם. יענקל'ה עלה לארץ הקודש, וכעבור כמה שנים הקים את ביתו בירושלים עיר הקודש ת"ו, ואילו יוס'ה לעומתו הגיע לארצות הברית, ואף הוא זכה שם להינשא ולבנות את ביתו לתפארה, ביהדות הנאמנה שהחלה לפרוח שם באמריקה. - שניהם המשיכו בדרכי תורה ויראת שמים כאשר היתה באמנה איתם, משפחותיהם גדלו והתעלו, הם הולידו בנים ובנות זרע ברוך ה'. ובתוך מרוצת סדרי החיים המחודשים שלאחר החורבן שכחו את עברם הקשה, ואותם ימים של 'לפני השואה' למעט פרוח מזיכרונם...

• § • § •

לגלג השנים התגלגל שוב ושוב בעולם, עשרות שנים חלפו גם הם ביעף, והנה שנה אחת ביום 'תשעה באב' נסעו יענקל'ה, שכבר הפך ברבות השנים למוזנן הרב ר' יעקב שליט"א, לתפילת מנחה לפני מקום שריד בית מקדשנו ביום המר והגדול של חורבנו. כדי לשפוך את צוקן לחשו בתפילה הנוראה המיוחדת למנחה דתשעה באב: "יָחַם ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת אֲבְלֵי יִצְחָק וְאֶת אֲבְלֵי יִרְשָׁלָיִם, וְאֶת הָעִיר הָאֲבֵלָה וְהַתְּרָבָה הַתְּבֻזָּה וְכוּ" על ידי הכותל המערבי! והנה בעומדו בתפילתו הבחין לפתע באיש יהודי המסתכל

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

גלילי 19

קשת הרשת
מחנה י"א וירוקים מכירת
02-6257948
info@keshet-haheshet.co.il

גרפצ'יק
סל: 02-5002321

לעי"נ החבור שמואל
מאיר ז"ל בן יבלחטיא
רבי ישראל יצחק
נלביע יח נסלו תנצבה.

לעי"נ מרת חיה
סאסא בת לאה
נלביע יסיון
תנצבה.

שרה שיינדל
בת סילה רחה
להצלחה בכל
העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו
הרב יהודה בן שרה שיינדל
והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל
וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן
סילה רחא
לרפואה
שלימה

לעי"נ מרת
הינדל בת
משה ירסיוו
ובלומה

לעי"נ
יעקב
צבי בן
שראל

יו"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

